

Krajskému soudu v Brně

Husova 15
601 95 Brno

V Brně dne 2.12.2008

Žalobce: **MAKETTA PALETTA, S.r.l.**

se sídlem Torre Pedrera N56, 479 00 Rimini, Itálie, P.IVA: 00805545679
jednající Lenkou Čihákovou a Věrou Marhanovou, jednatelkami společnosti

Žalovaný: **METAL a syn, s.r.o.**

se sídlem Hudcova 45, Brno, IČ: 494 35 856
jednající Tomášem Křivským a Zbyňkem Hanušem, jednatelem společnosti

ŽALOBNÍ ODPOVĚĎ

Dvojmo

Přílohy: *Znalecký posudek ze dne 29.11.2008*
Technická dokumentace k výrobě stohovatelných palet – Příloha ke kupní smlouvě č. 1
Technická norma ČSN ISO 445/26 9006
Znalecký posudek ze dne 31.11.2008

I.

Dne 21.11.2008 podala společnost Maketta Paletta, S.r.l. (kupující, žalobkyně) u Krajského soudu v Brně žalobu proti společnosti Metal a syn, s.r.o. (prodávající, žalovaná), kterou se domáhá náhrady škody a vrácení kupní ceny ze zaniklé kupní smlouvy dohromady ve výši 1.113.000 EUR. Tato žaloba byla žalované doručena dne 27.11.2008. Na výzvu soudu podává žalovaná ve lhůtě toto **vyjádření k žalobě**:

Žalovaný k podané žalobě zejména uvádí, že nárok uplatněný žalobou zásadně neuznává. Své přesvědčení o neodůvodněnosti žaloby opírá o následující argumenty.

II.

Žalovaný nijak nenamítá příslušnost Krajského soudu v Brně jehož mezinárodní pravomoc byla stanovena podle Čl. 2 odst. 1 nařízení č. 44/2001 a místní a funkční příslušnost podle §85 odst. 3 a § 9 odst.3 písm. r) z.č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád. Na vzájemný vztah žalobkyně a žalované založený kupní smlouvou ze dne 28.6.2008 se aplikuje Úmluva OSN o mezinárodní koupi zboží uzavřená v roce 1980 ve Vídni (dále jen Vídeňská úmluva), protože smluvní strany mají sídla v různých státech, které v době uzavření kupní smlouvy byly smluvními stranami Vídeňské úmluvy, a strany kupní smlouvy její použití nevyloučily. Právní otázky, které Vídeňská úmluva výslovně neupravuje, budou řešeny podle zásad, které ovládají Vídeňskou úmluvu, a pokud tyto nebudou stačit k vyřešení sporné otázky,

použije se ustanovení právního řádu určeného na základě pravidel mezinárodního práva soukromého.

Žalobkyně v žalobě tvrdí, že žalovaná podstatným způsobem porušila smlouvu tím, že nedodržela ani technické standardy platné v Anglii ani ty platné České republice. Technické normy platné v Anglii, navzdory tvrzení žalobkyně, jsou pro tento případ vyloučeny z aplikace z toho důvodu, že aplikace takových norem nebyla ve smlouvě nijak domluvena a z jednání žalobkyně ani nijak nevyplýval požadavek jejich použití. Dále ve všech předchozích případech bylo plněno podle smlouvy a v souladu s českými technickými standardy, nikoli anglickými. Nelze tedy anglické technické normy považovat za praktiky zavedené mezi stranami. Není únosné pro prodávajícího zjišťovat technické normy platné v různých státech kupujících a na jejich základě omezovat provoz, je naopak na kupujícím, pokud takové standardy vyžaduje, aby je učinil součástí smlouvy podle čl. 35 odst.1, nebo o nich prodávajícího jinak uvědomil v souladu s čl. 35 odst.2 b), to znamená dostatečně určitě a srozumitelně a zejména před uzavření smlouvy (tento názor je zastáván v široké míře v odborné literatuře¹). Kupující však výslovně ani mlčky vůči prodávajícímu takový požadavek nevznosl. V takové situaci jsou relevantní technické standardy platné ve státě prodávajícího.

Prodávající si je vědom použitelnosti technických norem platných v České republice. Dodané palety však splňovaly požadavky technické normy (ČSN ISO 445/26 9006) pro palety s horní konstrukcí, konkrétně sklopné sloupkové palety (viz. Znalecký posudek ze dne 29.11.2008). Podle této normy musí být možno tyto palety pouze stohovat do více vrstev. Vzhledem k tomu, že kupující používal palety k převážení ve čtyřech vrstvách, tak jednal nejen v rozporu se smlouvou (v níž byl stanoven požadavek stohovatelnosti do čtyřech vrstev a nikoli možnost převážet je ve čtyřech vrstvách), tak i jednoznačně v rozporu s účelem, pro něž se dané zboží zpravidla používá. (na tento účel reaguje technická norma stanovením minimálních technických standardů výrobku). Palety daného typu totiž svým tvarem, pevností a tuhostí umožňují pouze ložení baleného i nebaleného materiálu a stohování, nikoli jejich převážení ve vícero vrstvách. Zařazení předmětných palet do skupiny palet s horní konstrukcí, konkrétně sklopných sloupkových palet, bylo provedeno na základě technické dokumentace poskytnuté kupujícím (a obsažené ve smlouvě) a české technické normy ČSN ISO 445/26 9006.

Důkazy:

Znalecký posudek ze dne 29.11.2008

Technická dokumentace k výrobě stohovatelných palet – Příloha ke kupní smlouvě č. 1

Technická norma ČSN ISO 445/26 9006

III.

Žalobkyně v žalobě tvrdí, že palety používala podle instrukcí prodávajícího (čl. IV. žaloby) a dále také k převážení pneumatik při stohování palet do čtyř vrstev (čl. V. žaloby in fine). Prodávající předně odmítá, že by kupující podával nějaké zvláštní instrukce k používání dodaných palet. Způsob jejich používání vyplýval z účelu, který si žalobkyně vymínila ve smlouvě a pro který také byly palety vyrobeny. Z tvrzení žalobkyně dále vyplývá, že k podstatnému porušení smlouvy mělo dojít tím, že palety nebylo možno převážet ve čtyřech vrstvách, kdy po tomto způsobu manipulace došlo k tomu, že přestaly přiléhat nosné rámy palet, čímž došlo ke zhroucení palet a poškození v nich převážených výrobků.

¹ viz. Leisinger, Benjamin K.: Fundamental breach considering non-conformity of the goods, Sellier.European Law Publisher, München 2007 str. 21

Až žalobou presumované vlastnosti zboží, tj. možnosti převážení pneumatik v paletách ve čtyřech vrstvách najednou za účelem jejich stohování, nejenže nebyl žalobkyní ve smlouvě přikládán zvláštní význam, ba tato vlastnost nebyla ve smlouvě ani žalobkyní předložených technických specifikacích požadovaných charakteristik zboží vůbec zmíněna. Žalobkyně pak v žádném případě nebyla - a ani nemohla být - v důsledku „vady“ zboží „ve značné míře zbavena toho, co byla podle smlouvy oprávněna očekávat“ ve smyslu čl. 25 VÚ, tudíž nemohla poukazovat na směroplatné odstoupení od smlouvy. K porušení smlouvy ze strany žalované však nedošlo nejen způsobem podstatným, ale ani „nepodstatným“. Ze znaleckého posudku, provedeného Kriminálníkem ústavem Praha, z oboru strojírenství ze dne 31.11.2008, kdy byla zkoumána odolnost palet dynamickým zatížením smykovým pohybem při jejich převážení, a to postupně v jedné až čtyřech vrstvách, zcela jasně vyplývá, že k proklamovaným defektům palet mohlo dojít pouze při převážení palet ve čtyřech a více vrstvách, kdy dle závěrů posudkové komise došlo k nadměrnému zatížení sklopných sloupků kloubové konstrukce spodní vrstvy palet působící odstředivou silou, následně k jejímu zborcení, přičemž tato deformace způsobila pád vrchních vrstev převážených palet a jejich poškození. Toto vše dle znaleckého posudku mohlo nastat navíc pouze při překročení obvyklých limitů dynamického zatížení (tj. hodnot zrychlení, zpomalení a odstředivé síly), přípustných pro pohyb vysokozdvizných vozíků při jejich vytížení. Souhrnně řečeno, uvedené poškození – nikoli však vada palet - mohlo být způsobeno pouze nesprávným a nešetrným používáním a manipulací s paletami ze strany žalobkyně, v rozporu s účelem dohodnutým ve smlouvě a paradoxně i v rozporu s podrobnou technickou specifikací vypracovanou žalobkyní samotnou. Argumenty žalobkyně se pak ve světle shora řečeného jeví jako účelové a navzájem se vyvracejí.

Důkaz:

Znalecký posudek ze dne 31.11.2008

IV.

Ve smyslu čl. 35 odst. 1 VÚ mělo dodané zboží odpovídat požadavkům stanoveným ve smlouvě, pokud jde o množství, jakost, provedení. Ve smlouvě žalobkyně požadovala dodávku stohovacích palet a v připojené dokumentaci, která je obsažena v příloze ke kupní smlouvě č. 1, uvedla jejich podrobné parametry. Vzhledem k podrobnosti dokumentace, jak bylo uvedeno výše, je možno tento druh palet zařadit do skupiny sklopných sloupkových palet, které však nejsou v žádném případě určeny k převážení po vícero vrstvách. Vyšší standard, tedy možnost převážet naložené palety při stohování do více vrstev, který v žalobě uplatňuje žalobkyně, ze smlouvy v žádném případě nevyplývá.

Argument, že žalovaný byl obeznámen s provozem v závodě žalobkyně je absurdní. Samotný fakt, že zástupci žalované několikrát navštívili závod žalobkyně v Anglii – nadto při spíše společenském charakteru těchto návštěv spojených s degustací místních vín a krajových specialit - nemůže stranám uložit další práva a povinnosti kupní smlouvou nestanovená a z praktik zavedených mezi stranami ani ze zvyklostí nevyplývající.

Na základě technické dokumentace zpracované odborným způsobem a používající technický jazyk se žalovaný oprávněně domníval, že žalobkyně disponuje dostatečnými znalostmi z oboru a je si vědoma předpokládaných vlastností a parametrů požadovaných palet, tudíž v tomto případě nespolečá na profesionální dovednosti prodávajícího. Protože kupující ve smlouvě nestanovil požadavek možnosti převážení palet ve čtyřech vrstvách a nevyplýval ani z technické dokumentace, prodávající tento speciální účel použití, uplatňovaný žalobkyní až v žalobě, nemohl v žádném případě předpokládat. Argument

žalobkyně, že ji žalovaná neupozornila na zvláštní způsob zacházení se zbožím (čímž měla pravděpodobně na mysli nemožnost převážení palet při stohování do čtyř vrstev) neobstojí z výše uvedených důvodů, tedy že o takové možnosti nebylo jednáno a žalovaná ji ani nikterak nemohla předvídat.

Vzhledem k tomu, že kupující nespolehal na odbornost a úsudek prodávajícího, což vyplývá z předložené technické dokumentace výrobku kupujícím, se případná vada zboží posuzuje podle Čl. 35 odst. 2 a), tedy zda se dodané zboží hodí pro obvyklý účel, pro který se zboží takového provedení obvykle používá, a nikoli pro zvláštní účel. Nadto judikatura stanoví, že prodávající nemůže být odpovědný za vady zboží podle Čl. 35 odst. 2 Vídeňské úmluvy, pokud si kupující sám určí typ nebo parametry, které příslušný druh zboží má mít (rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR 32 Odo 725/2004). Uvedený rozsudek Nejvyššího soudu je takřka totožný s tímto sporem. Kupující si vybrala podle jasných parametrů zboží u prodávající a po jejím dodání zjistila, že se nehodí pro účely, které si ve smlouvě nevymínila. Na rozdíl od ostatních rozsudků zahraničních soudů, které mají zpravidla přesvědčovací funkci, v případě rozhodnutí českého soudu vyšší instance je dán zájem na ustálené judikatuře, právní jistotě účastníků a také hospodárnosti řízení.

V.

Z uvedeného vyplývá, že žalovaná neporušila žádným způsobem smlouvu, zejména se pak ze strany žalované nejednalo v případě dodaného zboží o vadné plnění, a nároky kupujícího jsou tak zcela neoprávněné. Odstoupení od smlouvy tedy nebylo učiněno platně a na náhradu škody nemá kupující nárok, protože tato, vznikla-li vůbec, mohla být nanejvýše způsobena neodbornou a smlouvě odporující manipulací se zbožím ze strany žalobkyně a porušením povinnosti vyplývajících z Čl. 77, tedy předcházení hrozícím škodám.

Též skutečnost, že konstrukce začala korodovat už po dvou měsících používání, poukazuje na zvláště nešetrné zacházení se zbožím, vzhledem k tomu, že ocel použitá k výrobě těchto palet je standardním materiálem, v široké míře používaným pro výrobu obdobných konstrukcí, a běžně povětrnostním vlivům, tedy rzi, a co důležitějšího korozi, odolává i několik roků stabilního užívání. Kromě toho povrchová koroze nemůže způsobit nemožnost používání ke zvláštnímu účelu stanovenému ve smlouvě, natož pak k obvyklému účelu, ke kterému se dané zboží používá.

VI.

Ve vztahu ke sporné možnosti žalobkyně oprávněně odstoupit od smlouvy a nutné podmínce porušení smlouvy žalovanou podstatným způsobem pak žalovaná vyjadřuje své přesvědčení, že i kdyby měla být naplněna žalovanou popíraná okolnost vadnosti dodaného zboží, žalovaná má za to, že by se nejednalo o zboží v důsledku svých vad pro žalobkyni nepoužitelné. Podle VÚ se přitom od kupujícího očekává, že přijme do značné míry i vadné zboží a dovolá se jiných nároků (snížení ceny, náhrady škody), aby se za vady odškodnil, a též nedojde k podstatnému porušení v případech, v nichž kupující může vadné zboží nějakým způsobem využít (viz Rozhodnutí Oberlandesgericht Frankfurt am Main ze dne 18.1.1994).

Žalovaná je zejména přesvědčena, že žalobkyně mohla nejen zcela zabránit případným škodám, ale přinejmenším kompenzovat údajnou vadnost zboží např. modifikací procesu manipulace s paletami, případně použít dodané palety alternativním způsobem - tj. nikoli k převážení vytížených palet při stohování ve čtyřech vrstvách, a to s ohledem na rozmanitost

(co do velikosti, váhy apod.) žalobkyní vyráběného zboží a rozsáhlost skladovacích kapacit závodu žalobkyně (viz Rozhodnutí Oberlandesgericht München ze dne 2.3.1994 a Rozhodnutí Oberlandesgericht Stuttgart ze dne 12.3.2001). V úvahu je pak třeba vzít i možnosti žalobkyně nalézt pro „vadné“ zboží uplatnění vzhledem k povaze žalobkyně jakožto nadnárodní společnosti s pobočkami takřka po celém světě. Žalovaná se pak zcela ztotožňuje se závěry dostupné judikatury, že „nelze shledat podstatné porušení smlouvy, jestliže kupující může vadné zboží jakýmkoli způsobem použít“ (viz Rozhodnutí Landgericht München ze dne 27.2.2002).

Žalovaná však v této souvislosti znovu připomíná, že žalobkyně přesto mohla dodané palety používat k smlouvou zamýšlenému účelu, tj. ke stohování ve čtyřech vrstvách, ačkoli pochopitelně nikoli k jejich převážení při navrstvení po čtyřech najednou. Jejich základní funkce – stohovatelnost a přemístitelnost v 1–2 vrstvách při maximálním vyřízení pneumatikami – zůstala zachována.

VII.

Jak ze samotného textu Vídeňské úmluvy, tak z rozsáhlé judikatury vyplývá, že odstoupení od smlouvy kteroukoli stranou je považováno až za *ultima ratio* nárok z vadného plnění. K nárokům strany, jejíž práva byla porušením smlouvy ohrožena, náleží zejména sleva z kupní ceny, oprava vadného zboží, jeho výměna či náhrada škody. Tím, že žalobkyně odstoupila od smlouvy, aniž by se snažila spor řešit přiměřenou cestou, jednala v rozporu s principem dobré víry, který mimo jiné zabraňuje straně použít prostředky nápravy neodpovídající způsobu porušení smlouvy a získat tak neoprávněné výhody na úkor strany, která nedodrží smlouvu (zde za neoprávněnou výhodu je možno považovat především povinnost vrácení si poskytnutého plnění v době, kdy žalobkyně plnění poskytnuté žalovanou již vrátit nemůže). Z dikce žaloby a důvodů odstoupení lze také vyvodit snahu žalobkyně odstoupením od smlouvy vynutit si změnu smlouvy, tím že v žalobě tvrdí, že žalovaná porušila povinnost, kterou však neměla (obdobný případ viz. rozhodnutí č. 11849 ICC International Court of Arbitration z roku 2003).

Žalobkyně zejména žalované neposkytla přiměřenou lhůtu ke splnění povinností vyplývajících ze smlouvy a nepožadovala slevu z kupní ceny. Odstoupit od smlouvy lze jen z důvodu podstatného porušení smlouvy. Pokud jde o zboží nevyhovující podmínkám smlouvy, je tento nedostatek považován za podstatné porušení pouze tehdy, kdy je jisté, že prodávající není schopen zajistit správné fungování předmětného zboží. Bylo by proto v rozporu s principem dobré víry, kdyby mohl kupující od smlouvy odstoupit, aniž by dal prodávajícímu možnost zboží opravit (viz. rozhodnutí italského soudu Tribunale di Busto Arsizio ze dne 13.12.2001²).

I za předpokladu porušení smlouvy prodávajícím podstatným způsobem, však kupující právo odstoupit od smlouvy ztratil, neboť není možné vrátit přijaté plnění. Výjimku stanovenou v Čl. 82 odst. 2 a) Vídeňské úmluvy nelze využít, protože, ačkoliv by zničení zboží bylo iniciováno porušením povinností žalované, nedošlo by k tomu v tak závažném rozsahu, tedy zničení dvou třetin dodaného zboží. Žalobce naopak porušil svoji povinnost stanovenou úmluvou v Čl. 77, tedy povinnost učinit přiměřená opatření ke zmenšení ztráty.

Navzdory tomu, že možným původcem vad zboží by mohl být žalovaný, bylo by v rozporu s požadavkem dobré víry (obecný princip dobré víry je zmíněn mimo jiné v rozhodnutí italského soudu Tribunale di Padova - Sez. Este ze dne 31.3.2004³), aby žalobkyně mohla odstoupit od smlouvy poté, co nezabránila zničení podstatné části zboží,

² Dostupný na <http://www.unilex.info/dynasite.cfm?dssid=2376&dsmid=13356&x=1>

³ Dostupný na <http://www.unilex.info/dynasite.cfm?dssid=2376&dsmid=13356&x=1>

ačkoli s přihlédnutím k okolnostem a k přiměřené péči mohla a měla předpokládat neslučitelnost zboží s účelem, ke kterému ho v rozporu se smlouvou používala.

VIII.

Vzhledem k tomu, že případné porušení smlouvy ze strany prodávající není možno považovat za podstatné porušení smlouvy a kupující v oznámení o vadách, stejně jako v přiměřené lhůtě po oznámení těchto vad, jako jediný nárok z porušené smlouvy vznesl nárok na náhradu škody, prodávající se oprávněně domníval, že co se týče vad zboží, kupující nevznese žádnou další námitku či nárok (zejména pak ne odstoupení od smlouvy, které je považováno za *ultima ratio* a nastupuje až po odmítnutí či nemožnosti vyhovění nároků, které neodporují existenci kupní smlouvy) a považuje tedy takové vady za natolik nepodstatné, že nepožaduje slevu z kupní ceny ani jiný přiměřený nárok vyplývající z vad zboží. Z toho důvodu je tedy nutno uplatnit princip estoppelu (neboli „*venire contra factum proprium*“) vyplývající ze zásady dobré víry obecně ovládající jak Vídeňskou úmluvu, tak i konkrétní práva a povinnosti stran kupní smlouvy. Z principu estoppelu vyplývá, že pokud strana svým jednáním vyvolá v protistraně určité oprávněné očekávání, ztrácí možnost uplatnit nároky tomuto oprávněnému očekávání odporující. Z tohoto důvodu kupující ztratil právo na odstoupení od smlouvy pro podstatné porušení povinnosti prodávajícího vyplývající z nedostatečné kvality zboží, protože nikdy nerozporoval kvalitu zboží a nepožadoval nároky z tohoto nedostatku vyplývající (viz. rozhodnutí SCH-4318 Internationales Schiedsgericht der Bundeskammer der gewerblichen Wirtschaft - Wien, Austria ze dne 15.6.1994).

IX.

Pokud by soud navzdory našim pádným argumentům přesto přiznal žalobkyni náhradu škody, je nutné posuzovat ji v intencích Čl. 74 a Čl. 77 Vídeňské úmluvy. Žalovaná může být odpovědná pouze za škodu, kterou v době uzavření smlouvy předvíдалa, nebo mohla předvídat (rozhodnutí č. 3 KFH O 653/93 Oberlandesgericht Celle, ze dne 2.9.1998). Předvídat může jen takovou škodu, kterou by porušením smlouvy způsobila protistraně, jež jedná jako rozumná osoba přiměřeně zkušená v příslušném obchodním odvětví. Z rozsahu uplatňované škody (v žalobě bylo tvrzeno poškození 15.000 ks pneumatik, to znamená, že při kapacitě palety 10 až 15 ks průměrných pneumatik Pirelli, by muselo dojít ke zničení absurdního počtu minimálně 1.000 ks stohovacích palet) vyplývá, že žalobce nejednal jako rozumná osoba a nadále, i přes opakované poškozování palet, tyto používal způsobem neodpovídajícím smlouvě, čímž způsobil jejich poškození ve značném rozsahu a množství.

Dále z judikatury vyplývá způsob určování rozsahu předvídatelných dodatečných nákladů způsobených porušením smlouvy, kam bývají započítány náklady na dopravu, pojištění, clo, uskladnění, odbornou prohlídku zboží a úrok. V žádném případě není možno za takovou předvídatelnou ztrátu považovat náklady související s právním sporem nebo poškození jiného zboží v takovém astronomickém rozsahu jako v našem případě (viz. rozhodnutí č. 107/1997 Arbitration Institute of the Stockholm Chamber of Commerce). V souladu s judikaturou by takový požadavek byl v rozporu s obecným principem dobré víry, který zaujímá významné místo v mezinárodním obchodě a ve vztazích regulovaných Vídeňskou úmluvou zvláště.

Předvídaní škody prodávajícím úzce souvisí s povinností kupujícího učinit vzhledem k okolnostem případu přiměřená opatření ke zmenšení ztráty, včetně ušlého zisku. Protože si

tak kupující zjevně nepočítal – rozhodně není možné přistoupit na případné tvrzení, že by se všech tisíc palet zhroutilo v tak krátký časový okamžik, že by žalobkyně nebyla schopna narůstající škodě zabránit – je oprávněn požadovat náhradu škody jen v takovém rozsahu, v jakém by nastala, kdyby se choval přiměřeně pečlivě a zodpovědně (viz. rozhodnutí č. VIII ZR 121/98 Bundesgerichtshof ze dne 24.3.1999). Za přiměřené považujeme poškození maximálně jednoho sta palet, a tudíž veškeré nároky kupující přesahující škody vyplývající z vadnosti a poškození sta palet jsou neoprávněné a v důsledku uplatnění se Čl. 74 a Čl. 77 Vídeňské úmluvy je nelze přiznat. Náklady na pronájem jiných palet by také nedosáhly výše nárokované žalobkyní, pokud by palety dodané žalovanou žalobkyně používala k účelu vyplývajícím ze smlouvy, popř. k obvyklému účelu, ke kterému se tyto palety používají.

X.

Z důvodů výše uvedených navrhuje žalovaný soudu aby vynesl následující rozsudek:

Žaloba se zamítá v plném rozsahu. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 300.000 Kč, a to do 3 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jednatelů žalované.

Zbyněk Hanuš

.....
Zbyněk Hanuš

Tomáš Křivský

.....
Tomáš Křivský